

BLOEDBAND

PIETER ASPE

BLOEDBAND

ASPE NV

Aspe, Pieter
BLOEDBAND

Eerste editie: © 1998 Standaard Uitgeverij nv
Gerestylede editie: © 2021 Aspe NV,
Filips de Goedelaan 4/4, 8000 Brugge

info@aspenv.be
aspenv.be
facebook.com/pieteraspe

Vertegenwoordiging in België:
Standaard Uitgeverij nv, Antwerpen
www.standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland:
WPG Kindermedia, Amsterdam
www.kinderboeken.nl

Omslagontwerp: Bart Luijten
Vormgeving binnenwerk: Smets & Ruppol

ISBN 978 90 02 27456 5
D/2021/0034/300
NUR 285

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd - op enige manier -
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Een bundel schuine zonnestralen streek met een milde gloed over de ruïnes van Ġgantija. De voorhistorische tempels baadden in een doezelig licht dat alle scherpe contouren deed vervagen. Wie oude beschavingen zegt, denkt steevast aan piramides, de Acropolis of Pompeji, zelden aan de Maltese archipel. Nochtans vindt men op die onooglijke eilandjes tussen Sicilië en Libië talrijke sporen van een groots verleden. Ġgantija op het eiland Gozo is daar een indrukwekkend voorbeeld van.

Archeologen tasten voorlopig nog in het duister over de precieze oorsprong van dit prehistorische heiligdom, maar de eilanders beweren dat het vijfduizend jaar geleden door een geslacht van reuzen werd gebouwd. Hun verhaal klinkt nog zo gek niet, want de gigantische muren bestaan uit enorme blokken kalksteen, waarvan sommige tot vijftig ton wegen. Wie anders dan een volk van reuzen had die op elkaar kunnen stapelen?

Wat er ook van zij, Ġgantija is vandaag de dag een van de belangrijkste toeristische trekpleisters van de eilandengroep en lokt iedere zomer duizenden nieuwsgierigen.

Een paar uur voor zonsondergang was er van die drukte niet veel meer te merken. De meeste bezoekers waren als gedweë schapen naar hun hotels afgezakt, waar hen straks het verplichte avondmaal zou worden geserveerd. Jonas en Melchior waren in Ġgantija gebleven. Zij hadden met opzet gewacht tot de toeristen weg waren.

Nu konden ze eindelijk ongestoord filmen en hoefden ze geen rekening meer te houden met opdringerige dagjesmensen die om de haverklap door het beeld liepen. Met een beetje geluk zat de klus er over een halfuurtje op.

Jonas, een tengere jongen met sluijk zwart haar en grote grijze ogen, klapte het statief open en zette het neer op de plek die Melchior hem aanwees. Hij streek met een vermoeid gebaar over zijn voorhoofd. Een dun straaltje zweet liet een branderig spoor achter op zijn benige wang. Door de dunne stof van zijn T-shirt kon je moeiteloos al zijn ruggenwervels tellen. Het leken wel toppen van een langgerekte bergketen. Jonas was doodop en verlangde naar een verfrissende douche en een zacht bed. Melchior daarentegen bleef onvermoeibaar in de weer. Hij klikte zijn camera vast op het statief, maakte een witbalans en ging enthousiast aan de slag. In tegenstelling tot Jonas was hij stevig gebouwd. Zijn vierkante kop stond als een blok graniet op twee brede schouders. Zijn rosse haar hing in slordige tressen voor zijn ogen. Hoewel hij er ouder uitzag dan Jonas, waren ze beiden pas vijfentwintig.

Melchior liet de camera zwenken en zoomde in op een primitief altaar.

‘Het licht is werkelijk schitterend’, glunderde hij.

Zijn passie voor beelden dateerde van zijn kindertijd. Melchior was opgevoed met televisie en hij had er steeds van gedroomd cameraman te worden. Vorig jaar had hij van zijn hobby zijn beroep gemaakt en sindsdien genoot hij van ieder moment dat hij achter de camera kon doorbrengen. Samen met Jonas had hij een eigen bedrijf opgericht dat ze in een bui van dartele overmoed Primeurs hadden gedoopt. De bedoeling was om zelf op zoek te gaan naar interessante beelden en die voor grof geld door te verkopen aan het meestbiedende televisiestation. Tot nu toe bevatte hun palmares twee reportages over fabrieksbranden, een verslag van een kettingbotsing op de A17 en een paar wazige beelden van een bekende Vlaamse charmezanger

in het gezelschap van een jonge deerne, van wie iedereen wist dat zij zijn vrouw niet was. Een commerciële zender had daar tweeduizend vijfhonderd euro voor betaald. Een druppel op een hete plaat was dat, want hun bankrekening stond al maanden rood. Gelukkig hoefde Melchior zich daar geen zorgen over te maken. De financiële beslommeringen liet hij aan Jonas over. Die stamde uit een familie van omhooggevallen zelfstandigen waar boekhouden even belangrijk was als ademen. Melchior vond dat ze niet te klagen hadden. Net voor het eerste deurwaardersexploot in de bus viel, had Jonas een touroperator bereid gevonden om goed geld te betalen voor een film over Malta en Gozo, de twee grootste eilanden van de archipel. Daarmee waren hun financiële problemen voorlopig van de baan.

‘Het licht is hier altijd schitterend’, repliceerde Jonas korzelig. ‘Laten we in vredesnaam opschieten. Onze opdrachtgevers hebben een promotiefilmpje van tien minuten besteld. Je hoeft er niet per se een kunstwerk van te maken.’

Melchior was het gezeur van zijn vriend gewend. Hij trok er zich bijgevolg geen moer van aan.

‘Moet je die gaten eens zien.’

In het altaar waren twee openingen uitgespaard waarlangs het bloed van offerdieren weg kon stromen. Of was het mensenbloed geweest? Melchior liet zijn linkerhand over de zijkant van de camera glijden en paste via een druk op een van de knopjes de kleurenbalans aan. Hij had meer rood nodig.

‘Geef me nog vijf minuten’, zei hij.

Jonas schudde het hoofd, zette zijn Porta Brace-tas neer en ging op een grote platte steen zitten. Als Melchior om vijf minuten extra vroeg, kon je er donder op zeggen dat ze hier over een uur nog zaten.

‘Als je over tien minuten niet klaar bent, ga ik er met de wagen vandoor. Dan kun je nachtopnamen maken als je straks te voet naar Mgarr moet lopen.’

Jonas maakte zijn Porta Brace-tas open en haalde het draaiboek tevoorschijn. De artistieke uitweidingen van Melchior hadden zijn schema grondig in de war gestuurd. De voorbije dagen hadden ze amper een fractie van het geplande programma afgewerkt en overmorgen moesten ze alweer naar huis.

‘Wil je me een NP-1 aanreiken?’

Melchior had alle batterijen uit zijn gordel opgebruikt. Hij draaide zich half om en stak zijn hand uit. Om zijn lippen speelde een jongensachtige grijns. Die schalksheid had hij van zijn vader, een eenvoudige metaalarbeider die in zijn leven meer grappen had uitgehaald dan een professionele clown.

‘Die zijn er niet meer’, klonk het droog.

Melchior keek zijn vriend met grote ogen aan. Voor een cameraman is niets frustrerender dan zonder batterijen te vallen.

‘Dat meen je niet.’

‘En of ik het meen.’ Jonas stopte het draaiboek in zijn tas en krabbelde overeind. ‘Gisteren heb je zes batterijen verbruikt.’

‘Die heb ik opgeladen’, protesteerde Melchior.

‘Maar heb je die vanmorgen ook meegenomen?’

De NP-1’s lagen in de koffer van de huurauto die een eindje verder op het parkeerterrein stond.

‘Ik dacht dat jij daarvoor zou zorgen.’

‘Dat heb je dan verkeerd gedacht’, zei Jonas met een heimelijke glimlach.

Radoslav Karic was een man van middelbare leeftijd. Hij droeg een beige linnen pak, een paar modieuze instappers van Italiaanse makelij en een ouderwetse panamahoed. Op een afstand zag hij eruit als een jager op groot wild die op het punt staat een safari te ondernemen in het Afrikaanse binnenland. Om zijn hals hing een krachtige prismakijker waarmee hij om de vijf minuten de baai van

Mellieha afspeurde. Telkens moest hij de kijker weer laten zakken. In zijn ogen lag een kille blik. Het meisje was laat. Twee dagen geleden had ze hem gebeld op de ambassade in Brussel. Of hij geïnteresseerd was in de bloedband van Srebrenica. Het meisje had hem het hele verhaal verteld. Drie jaar geleden had iemand de gebeurtenissen in Srebrenica op videoband vastgelegd. Beelden van executies waaraan hij had deelgenomen. Voor vijftigduizend dollar was ze bereid hem te vertellen waar hij de cassette kon vinden. Ze spraken af op Malta. Die voorwaarde had het meisje gesteld. Radoslav was op haar voorstel ingegaan. Hij was echter niet van plan om het meisje vijftigduizend dollar te betalen. Hij was naar Malta gekomen om haar te doden. Dat was de gemakkelijkste oplossing.

De schemering ging over in duisternis. Radoslav besloot nog een halfuur te wachten.

Hij kreeg zo een vermoeden dat hij het slachtoffer was geworden van een flauwe grap.

Jonas reed de bestofte Suzuki door de straten van Mgarr, een kleine havenstad aan de zuidkust van Gozo. Het was er bijzonder druk. Zoals overal aan de Middellandse Zee kwam het openbaar leven ook hier pas rond zonsondergang op gang. De eilandbewoners flaneerden in groten getale langs de terrasjes of bespraken in groepjes het nieuws van de dag.

‘Ik hoop dat we de veerboot naar Floriana halen voor het echt donker wordt’, zei Jonas met een bezorgde trek om zijn mond.

Hij toeterde luidruchtig en ontweek handig een bromfietser die als een volleerde zelfmoordpilot tussen de stapvoets rijdende auto’s laveerde. Melchior wierp een blik op zijn polshorloge, een Breitling van zowat duizend euro, en haalde de schouders op.

‘We hebben nog tien minuten. Ik vraag me af waarom je altijd zo gehaast bent’, zei hij nogal bars.